

[Nina Andersen.]

kvindelig snusfornuft måske oven i købet, tror jeg er meget nyttig i dette arbejde.

Det er så tit sagt, at opgaven er uløselig, men det er den da kun, hvis man ikke begynder et sted, hvis man ikke tager fat og yder det, man kan. Det har man imidlertid netop gjort fra dansk side; man har klaret noget — ikke meget — men man ønsker at klare mere. Man står nu, så vidt jeg kan vurdere det, over for en udvidelse. Der er blevet sagt engang, at de mange millioner, der lever på vor klode, kun har ét givet fællesskab, og det er det, at vi lever sammen på denne klode. Men et sådant fællesskab forpligter jo, det er noget, vi skal udbygge, til det bliver et fælles ansvar for alle på kloden. Vi kan ikke bære fællesskabets forpligtelser alene, men vi kan tage fat, hvor der er ønske om det, og hvor der er brug for det. Vi kan tage fat med så mange unge, som vi under hensyn til de menneskelige og økonomiske ressourcer kan stille til rådighed. Vi skal ikke, som jeg sagde før, prøve at gabe over mere, end vi kan klare ordentligt og forsvarligt. Det har vi heller ikke gjort hidtil, og jeg er overbevist om, at vi i samarbejde med de kræfter, der praktisk og administrativt står til vor rådighed, vil kunne fortsætte og udvide vor indsats.

Jeg kan tilsige mit partis støtte til en sådan udvidelse.

Per Federspiel: Jeg kan være enig med den højtærede udenrigsminister i, at det ville være nyttigt engang her i tinget i en nær fremtid at få en generel debat om hele dette spørgsmål, og jeg er også enig i, at det med henblik herpå vil være rimeligt at afvente beretningen om u-landsstyrelsens første 3 års virksomhed.

Det spørgsmål, vi beskæftiger os med i dag — spørgsmålet om uddannelse og eventuel uddannelse gennem udsendelse af et dansk u-landskorps — er jo en detalje i hele u-landssagen. Må jeg straks dertil sige, at jeg ikke er meget glad ved ordet „korps“; det vækker ubehagelige minder, ikke mindst i disse dage. Men ganske bortset fra det slog det mig, at det var en meget interessant oplysning, den højtærede minister fremkom med om, at 80 pct. af de midler, der administreres — sådan forstod jeg det — gennem u-landsstyrelsen, anvendes til uddannelses-

formål, og jeg går ud fra, at dette vil sige, at de anvendes til uddannelsesformål i den bilaterale aktivitet. Det vil med andre ord sige, at det første ønske i forespørgslen i virkeligheden er imødekømt inden for de rammer, vi arbejder under.

Så kommer det næste: om det er ønskeligt og påkrævet, at vi i højere grad koncentrerer dette arbejde omkring et egentligt, lad mig atter bruge ordet „korps“. Herom kan jeg erklære mig enig med den højtærede minister i, at det egentlig ikke er et u-landskorps i samme forstand som de amerikanske fredskorps, the peacecorps, der er brug for. Også jeg har gjort den erfaring under rejser i u-landene, at disse udsendte skaber problemer, som måske ikke gavner forståelsen mellem det udsendende land og det land, hvori de arbejder. Men naturligvis er det rigtigt, at der i meget høj grad er behov for folk med en uddannelse, som er tilstrækkelig til at vejlede de stedlige befolkninger i anvendelsen af de midler, der på den ene eller den anden måde er stillet til rådighed for dem. Vi har jo oplevet landsbyer rundt omkring, hvor der står traktorer og ruste, fordi der ikke er nogen, der kan finde ud af, om de skal køre forlæns eller baglæns, og i øvrigt heller ingen, der kan få dem startet. Den slags og andre ganske elementære ting såsom at lære at slå søm i er der naturligvis behov for hjælp til. Ganske vist er det ikke noget, der kræver en stor uddannelse, men som ministeren så rigtigt siger, kræver det både karakterstyrke og fysisk styrke at arbejde ude i disse lande. Imidlertid er det min opfattelse, at der allerede er et arbejde i gang gennem Mellempfolkeligt Samvirke, der ikke har så ærgerrige mål, som det ærede medlem hr. Lembourg har sat sig, men som virker praktisk og fornuftigt, og som sikkert vil udvikle sig efterhånden. Til dette arbejde kan jeg tilsige vor fulde støtte.

Må jeg lige sige til det ærede medlem hr. Lembourg, hvis idealisme ingen mennesker kan være i tvivl om, og hvis motiver til at rejse hele denne sag selvfølgelig er de smukkeste, at hele dette u-landsspørgsmål er ikke et filantropisk spørgsmål, det er heller ikke alene et sociologisk eller psykologisk spørgsmål, det er også et politisk spørgsmål. Det ærede medlem gjorde jo også selv opmærksom på, på samme måde